

Verwijzing

Dit is een authentieke overdracht van de lezing van Bruno Gröning, die hij op 21.12.1956 in Pirmasens op band heeft opgenomen.

Taalkundige of grammaticale correcties in de tekst werden bewust weggelaten om de authenticiteit van de bron te waarborgen.

De kleine cijfers voorafgaand aan de afzonderlijke alinea's verwijzen naar de overeenkomstige tracks van de voordrachts-cd en vergemakkelijken zo het vinden van de betreffende passage.

Verdere lezingen gegeven door Bruno Gröning met zijn originele stem zijn verkrijgbaar als CD en kunnen besteld worden via het volgende internetadres:

www.bruno-groening-stiftung.org

Lezing van Bruno Gröning, Pirmasens, 21.12.1956

“Christus is onze broeder!”

1

Ik denk dat iedereen nu wel zou moeten weten wat Kerstmis voor ons betekent. Ik weet hoe mensen volledig overgeleverd zijn aan een macht - de macht der gewoonte. Iets dat mensen nooit hebben begrepen wat goed is, het nooit zo hebben geaccepteerd en het daarom ook niet hebben kunnen doorgeven. Het is zoals in het dagelijks leven dat zowel de een als de andere, het een en ander verkeerd begrepen heeft en het onbegrepen doorgeeft. En als het zo van mens tot mens is rondgegaan, dan kun je daarna spoedig zien, dat er een totaal ander beeld wordt weergegeven; zodat er van het goede nauwelijks nog iets te vinden is, dus compleet misvormd! Maar juist omdat, beste vrienden, het zo is dat mensen de geboorte van Christus nog niet goed en juist hebben begrepen.

Ik wil hier niet door opvallen, misschien wel als enige onder alle mensen, mogelijk zou de een of ander nog op de gedachte kunnen komen, dat ik vandaag alles omver zou willen werpen; nee! Wat waarheid is, is waarheid en die mag niet verdraaid worden. Maar vandaag ga ik een beetje helpen, hoe we de waarheid tot ons kunnen nemen en hoe we die het meest waarschijnlijk en het beste begrijpen.

Ik weet, zoals u zelf weet, dat u zich ieder jaar uw verjaardagsuur herinnert, dat wil zeggen, het uur van uw geboorte. Zo niet, dan wordt u hieraan herinnerd. Uw familieleden, de ouders zelf, nemen weken van tevoren voorzorgsmaatregelen om u op deze dag gelukkig te maken; omdat u zelf aardgebonden bent en daarom kun u (de ouders) uw kind alleen een aards geschenk geven. Omdat er veel ontbrak, zelfs met dit alles, dat de ouders er niet of

nauwelijks aan dachten hun eigen kind het zuiver Goddelijke mee te geven.

Daarom wil ik niet zeggen, dat ze...dat mensen tot de slechtste behoren, nee, ik blijf erbij, hetgeen ook waarheid is: Dat ieder mens Goddelijk is! Alleen mogen wij het puur Goddelijke zelf niet vergeten. En net als het kind op de verjaardag, zoals mensen deze dag noemen, voor zover het mogelijk is voor de ouders, de familieleden, kennissen om hem aardse geschenken aan te bieden.

2

En hoe, beste vrienden, is het verder in het leven? We denken nog steeds aan “Een”! En ieder jaar vieren we ook de geboortedag van onze Heiland. Ja, hoe en waarom? Hoort hij bij ons? We zien hem toch niet! Dit wil zeggen, veel mensen zien hem niet. Maar hebben er ook geen gevoel bij! Nee, ze leefden immers een ander leven. Niet dat leven dat ze zouden moeten leven.

Ik weet, dat veel mensen de geboorte van Christus niet begrepen. Denk hier eens over na: Hoe hebben jullie dit feest tot nu toe gevierd? Ook hier hebben jullie voorzorgsmaatregelen getroffen. De ouders, zij hebben ervoor gezorgd dat alles perfect in orde is in jullie woonruimte. Zij hebben ervoor gezorgd dat er rijke geschenken kunnen worden gegeven aan iedereen die deel uitmaakt van het gezin.

De vader heeft ervoor gezorgd: Hij zorgde ervoor; een paar maanden meer dan gewoonlijk, om alleen zijn familieleden veel geschenken te kunnen geven. De moeder zelf bleef voor alles zorgen, dat wil zeggen om de orde, dit wil zeggen, dat ook haar man – de vader - zich op zijn gemak voelde, in een huiselijke sfeer. Zij toonde zich tegenover haar man dankbaar.

En het kleine kind zag dit allemaal; de ouders keken toe hoe het kind zich verheugde met dit aardse, dat wil zeggen blij was met de geschenken, hoe het speelde en steeds weer naar de ouders ging: “Dank u, dank u, dank u!”

Ja beste vrienden, zelfs de volwassenen dachten geschenken te moeten krijgen. Weinigen waren blij: cadeaus te geven. Maar ze waren erop ingesteld: “Kerstmis is nu eenmaal een feest, een feest om te geven.

Maar er is iets in de mensen, zonder dat zij weten, wat dat voor hun betekent, wat voor vrijgevigheid zij op deze dag hebben, door ook al weken, maanden, voorbereiding hun naaste gelukkig te maken; om hem te behagen; om hem iets te kunnen geven.

Ik had deze feesten ook niet bepaald, stevig gevierd, nee! Ik heb er nuchter naar gekeken. Ik heb ook oren om te horen. Ik heb ook een gevoel, een heel goed gevoel voor mensen zoals ze het in zich hebben opgenomen.

Het was nooit het juiste. Zelden ben ik het zo tegengekomen. Als ik maar één familie zo serieus had ontmoet als zij, dat wil zeggen, zoals alle mensen zouden moeten zijn, dan zou ik al jaren geleden de gelukkigste persoon zijn geweest.

Maar juist daarom, beste vrienden, omdat ik het zo nooit heb aangetroffen, daarom voelde ik mij genoodzaakt, om mensen de waarheid te vertellen; hun te vertellen wat voor ons het feest betekent. Het is nu eenmaal het Heilige feest; het Heiligste wat we maar kunnen hebben.

3

Laten we niet vergeten, helemaal niets vergeten, mijn beste vrienden, waar u zo vaak aan herinnerd bent hier in deze gemeenschap. Maar vergeten we helemaal niets; laten we blijven nadenken over hoe hier in het gezin de moeder net als de vader zo vaak tegen elkaar zeiden: “Weet je, ons jongetje, ons dochtertje – hoe ik haar ter wereld heb gebracht...”, zegt de moeder, “Hoe klein ze was en hoe bezorgd ik was om het kindje! En vandaag: Het is toch wonderbaarlijk, zo’n kind te hebben: is het mooiste wat er is!”

Maar helaas, het kind groeit op en vertelt de ouders de waarheid, terwijl sommigen nog niet weten wat de waarheid is. Dan krijgt het kind al klappen toegediend. Dan krijgt het ook niet meer zoveel cadeautjes, als ze jarig is, of als het al zijn beurt is, ... Dan zeggen de familie en ook de ouders: “Je was niet braaf; je krijgt niet zoveel!”

Laten we in het leven altijd vergelijken; laten we alles op deze aarde vergelijken, hoe wij mensen leven en waarnaar zij streven. En laten we de aardse vader vergelijken met de Goddelijke Vader, daar is zeker een heel, heel groot verschil.

Maar ik wil vandaag niet te ver gaan, beste vrienden. Ik beperk mij tot datgene wat voor ons, wat voor alle mensen het meest noodzakelijke is. Laten we verder terugdenken; laten we eens nadenken over onszelf. Geloof u, geloven mensen werkelijk, dat God ons gewoon een lichaam heeft gegeven zodat we kunnen doen wat we willen? Of dat wij mensen zouden zeggen: “Ja, God...! Ja, is er daadwerkelijk een God? Als er een God was dan zou er geen oorlog zijn; dan zou het niet zo ver zijn gekomen dat we moesten verhongeren; dan zou toch alles veel, veel mooier en beter zijn; dan zouden er niet zoveel slechte mensen zijn!” en nog veel meer.

Ja, beste vrienden, God heeft ons meer gegeven. Dat was niet nodig geweest. Het kwaad hebben wij niet nodig. Maar het is zo bepaald. Want als het kwaad niet zou bestaan, dan zou er niets goeds zijn, en wij zouden het verschil niet kunnen maken; integendeel: Als het kwade niet bestond – en dit heb ik hier in jullie gemeenschap al vaker moeten zeggen – dan zou er helemaal niets goeds zijn.

Dat wil zeggen, als er niets kwaads is, is er niets goeds; integendeel maar alleen het kwade.

Nu, laten we blijven nadenken: God heeft ons werkelijk alles gegeven; zo'n prachtig lichaam waarmee we alles kunnen delen en zorgvuldig kunnen zijn, waarmee we kunnen creëren; waarmee we hier op deze aarde zo goed kunnen vormgeven, dat we ons echt thuis voelen en dat we gelukkig zijn in dit leven. Maar waar zijn vandaag de dag nog mensen, die zo blij zijn? Zij zijn verslaafd; zij zoeken het meest waardevolle op deze aarde om zichzelf ermee te verrijken. Het gaat zelfs zo ver, dat mensen zichzelf zijn vergeten. Hoe vaak heb ik niet van mensen gehoord: “Mensen zijn tegenwoordig zo en ze stoppen voor niets! Ze zorgen niet voor hun naasten!”, ja dit en nog veel, veel meer.

4

Ja, beste vrienden, God heeft ons niet alleen een lichaam gegeven zodat we kunnen doen wat we willen, integendeel. Hij heeft ons alles gegeven. Hij stuurde ons ook zijn zoon om alle mensen weer terug te leiden op de weg die naar God onze Vader leidt.

Maar hoe hebben mensen de geboorte daadwerkelijk begrepen? En hoe hebben ze dit kind gevolgd – zelfs de ouders - en hoe, hoeveel mensenkinderen werden daarom dood gemarteld; zonder respect, zonder genade! Dat was toch een teken, dat mensen destijds reeds heel slecht waren. Zij wilden het goede niet; zij tolereerden niet dat iemand boven hen stond.

Laten we van daaruit, beste vrienden, goed nadenken over wat de geschiedenis ons ook laat zien. Laten we ons meer bezinnen. Zelfs toen al werden mensen vervolgd. Toen waren er al heersers, heersers van deze aarde, die dachten dat zij alles waren, en een gelovige was niets. Maar, beste vrienden, dat is nog niet alles. Wij zouden vandaag de dag veel, veel meer moeten weten. En steeds moeten we weer terug; we worden er ook elk jaar aan herinnerd – aan de geboorte van Christus.

Ik weet, zoals ik al eerder zei, dat veel mensen maar volgens één geloof leefden; dat mensen de macht der gewoonte zijn vervallen, dat ze reeds zijn overgeleverd, en dus vierden ze Kerstmis, het Kerstfeest.

Ze zeggen immers ook: „De kerstboom brandt.” (Heb ik nog nooit gezien..., ja, ik heb gezien dat er een kerstboom brandt!) Ik heb alleen de lichtjes zien branden. Daar heb ik mensen gezien, die blij waren met de cadeaus. Er werd gevierd. Mensen gingen ook naar de kerk – dat doen ze nu nog steeds; maar alleen om er iets moois te beleven. Niet op zichzelf letten, maar: Wat is hier? Wat is links? Wat is rechts? Wat is beneden? Wat is boven? Met wie is deze? Met wie is hij? En zo voort.

Het was „mooi”. Van kinds af aan is dit al zo, nou ja, macht der gewoonte...!

Maar waar is en blijft de kracht van God? Waar is de mens zelf? Waar heeft hij een keer aan zichzelf gedacht? Waar dacht hij echt aan zijn naaste? Waar kon hij zijn naasten het juiste advies geven zich te bezinnen over dit toewijding moment? Dit zou het heiligste moeten zijn van alle mensen, zoals het daadwerkelijk, in waarheid ook is.

Ik weet, beste vrienden, ik weet dit ook, dat mensen het Woord niet zo serieus namen. Tegenwoordig zeggen ze: „Zou kunnen zijn geweest, ja dat was ook zo. Och de mensen waren afschuwelijk!” en nog veel meer. Maar laten we er eens goed over nadenken: Wat betekent de geboorte van Christus voor ons?

Waarom zijn we geboren? Waarom zijn we hier op deze aarde? Er is niemand zonder een leider; wij worden geleid! Er zijn twee leiders, dat wil zeggen, een die verleidt en een die leidt. De vraag is alleen: God heeft de mens – zijn kind- zoveel vrijheid gegeven, dat hij zich vrij kan bewegen op zijn grote, Goddelijke aarde.

5

Voelt hij zich aangetrokken tot de verleider, dat wil zeggen tot degene die hem eigenlijk alleen maar verleidt? Dan is dit het bewijs dat hij zichzelf is vergeten, dat hij er nooit aan gedacht heeft om eerst voldoende Goddelijke Kracht op te nemen, om hier heer van het kwade te worden. En vooral de mensen van tegenwoordig zouden toch beter moeten weten.

Welke manieren of welke manier heeft Christus ons getoond? Hebben de mensen hem goed begrepen? Hebben zij reeds het gesproken woord uit de mond van Christus zo ontvangen en weergegeven? Ja? Maar dat wat werd weergegeven, dat nemen de mensen vandaag de dag alleen maar, lezen het, accepteren het gewoon en zeggen: „Ja, ik geloof!” Maar er wordt niet verder over nagedacht. Dat is nou eenmaal het Kerstfeest; waar we aan worden herinnerd. Niemand kijkt, of heeft het gevoel of niet, of het de waarheid is, of het waar is? Beste vrienden, dat kan de mens alleen doen als hij zichzelf heeft herkend; als hij weet wie en wat hij is. Wie over zichzelf heeft nagedacht, kan pas naar de ander gaan. Anders is dit niet mogelijk!

En zo is het hier ook, dat mensen het nog steeds niet hebben begrepen. Ik hoef jullie niet veel te vertellen. Een ding is jullie duidelijk, dat bijna 2000 jaar geleden God ons zijn Zoon zond. Hij sprak met ons over zijn Zoon, over het lichaam van zijn Zoon. Christus is onze broeder! Maar je hebt Hem nog niet als zodanig herkend. Hij is zo groot. Hij is helemaal bij God. Hij is in God. Hij is Alles! En hier zeggen mensen: „Daar kunnen wij niet komen. Wij willen geloven!”

Maar dat de mens juist daarover nadenkt, over ieder gesproken woord, dat hij het woord voor waar aanneemt en een keer een stap in die richting zou hebben gezet! Alleen de stap naar de kerk, de stap naar de bidstoel, nee vrienden, dat is niet genoeg!

Wij moeten...zouden vandaag reeds zover moeten zijn, de woorden van Christus in de daad om te zetten. Of nemen jullie dit vandaag nog niet zo serieus? Sommigen, maar velen helemaal nog niet; veel mensen alleen voor de schijn van gerechtigheid, voor de uiterlijke schijn. Ze beweren dat de omgeving ziet en hoort: „Ik ben een gelovig mens; ik ga naar de kerk; ik doe dit, dat en dat; ik heb het over God!” Is dit alles? Denken mensen, dat ze het juiste geloof hebben begrepen? Denkt u dat zij hiermee tevreden zijn? Ja, zij zijn tevreden! Ja, maar over hetgeen ze daar willen opnemen, zijn ze ontevreden. Hoe vaak zeggen mensen: „Ja, ik ga naar de kerk. Dat is genoeg! En daar zie en hoor ik alles. Maar dat is genoeg!”

Maar hier (*hij wijst naar het hartgebied*)? Wie heeft het in het hart ontvangen? Wie is er zo nadenkend geworden? Wie weet zelfs wat waarheid is?

6

Als mensen meer nadenkend zouden zijn en als ze het feest zo zouden vieren, zoals ze het zouden moeten vieren, dan is het goed. Als aardgebonden mensen krijgen we geschenken van onze ouders, van onze vader, die er zelf voor zorgt. Maar dat is het aardse -, dat is het wereldse. Vraag: Waar blijft het Goddelijke? Als we allemaal de woorden van Christus in de daad zouden omzetten, zoals hij ons ook zei hem te volgen; dan – ja, dan zouden de mensen op de goede weg zijn. Je zou dit allemaal in de praktijk moeten brengen; een paar stappen zijn niet genoeg. Zoals ik al zei, waar je jezelf in het geloof plaatst: „Naar de kerk gaan, dat is voldoende! En als het me lukt om de belasting ervoor te betalen, is dat genoeg! Dan ben ik een gelovig mens.” Nee, vrienden: Geloof betekent dat wij – dat ieder mens het met daden bewijst. Hij moet het geloof in daden omzetten!

Als dat zo is, dan klopt dat. En juist vandaag zijn we samengekomen zodat jullie, beste vrienden, nu het Heilige uur nadert, dat jullie niet zo onvoorbereid zijn. Hoe jullie je hier in het aardse leven op het Feest hebben voorbereid. Jullie hebben meegeholpen, zoals ik al zei, in jullie woonruimte vuil en aanslag te verwijderen, dat wil zeggen dat u een grondige reiniging heeft uitgevoerd. En jullie dachten ook aan de geschenken en alles. Maar moeten we hier niet alle rommel opruimen, zou ik zeggen? Moeten we geen afstand doen van alles wat ons heeft belast? Moeten we niet alles doen om vrij te worden; om deze zware last te kunnen afleggen, er vanaf komen; om nu het zuiver Goddelijke te ontvangen?

Wie heeft daaraan gedacht? Wanneer heeft iemand daaraan gedacht? Wanneer werd hij zo bedachtzaam? Wanneer? We moeten er echt alles voor doen. En daar wil

ik jullie vandaag met dit alles kort op voorbereiden, zodat jullie echt niet onvoorbereid zijn, dit uur van toewijding, zoals deze op ons afkomt (we hoeven er niets voor te doen; het komt naar ons toe), dat we echt voorbereid zijn, dat te ontvangen wat God, onze Vader, ons op deze dag wil geven.

Kersttijd: Dat is de Heilige tijd. Dit is de mooiste tijd van ons leven, wanneer we worden herinnerd aan het waarlijk Goddelijke. En hoe mooi, hoe heerlijk is het als we ons echt voorbereiden op het feest, dat God ons dat kan geven, wat Hij voor ons bedoeld heeft. Maar het is logisch dat we ons moeten bevrijden van alles wat ons niet goed heeft gedaan, al het slechte loslaten en ons aan ons woord moeten houden; dat we ons losmaken en dat we geloven, wat God ons echt kan geven – God die onze natuurlijke Vader is – ook dan dat geven kan als wij ons hebben voorbereid.

7

Dit, beste vrienden, waren tot nu toe praatjes van mensen. Jullie hebben al het mogelijke gedaan. Maar zelden had iemand – ik zeg liever niemand - zich tot nu toe voorbereid. De mens is te werelds geworden. Hij moest afstand doen van het Goddelijke zonder het zelfs maar te weten. Er kwam een macht over hem en dat is de macht der gewoonte. Maar uiteindelijk moeten we weten – ieder van ons moet het weten, dat wanneer God, die het leven zelf is, zich terugtrekt, waar zijn we dan? Of denken jullie, beste vrienden, dat God onze Vader, zo is; dat hij ons een lichaam geeft en zegt: „Kijk zelf maar, hoe het verder gaat!”? Ik denk van niet!

Ik weet dat men dat ook nog niet begrijpt, wanneer hij zegt: „Ik denk – zoveel krijg ik niet! Ik heb geen rijkdom. Wie niet gelooft die heeft zoveel. Die eet niet, die vreet; hij drinkt niet, hij zuipt; hij leeft niet maar slokt op; hij heeft alles in overvloed; en ik, ik geloof – ik ben zo arm; ik heb niets. Dat is toch niet eerlijk!”

Dit zie je eerder bij die mensen, die God lasteren; door hem uit te schelden. En hij weet niet wat hij hiermee heeft aangericht. En als hij dan echt in de ellende verzinkt, als hij het kwaad heeft aanvaard, geeft hij zich al over aan het kwaad. En als hij nog steeds niet kan zien, wat dit allemaal voor hem betekent: dat hij zelf schuldig is; dat hij afstand heeft genomen van God, het Goddelijke in het algemeen, en dat hij niet langer de baas is over zijn eigen lichaam; dat hij zelfs het recht om over hem te stemmen verloor; dat het lichaam niet meer naar hem luistert, maar dat hij (het lichaam) hier de mens bindt, de geest die hij is, bindt hem.

Dat gebeurt altijd, beste vrienden, als de mens niets van de waarheid weet; als de mens niet aan zichzelf kan denken; als hij vandaag nog niet weet wie hij is en wat hij is; wie Christus is en wat Hij voor ons is. Dit alles, beste vrienden, moet gezegd worden. Jullie hebben nog tijd.

Jullie hebben nog genoeg tijd om je zorgvuldig voor te bereiden, zodat jullie nu echt kunnen ontvangen wat jullie tot nu toe niet hebben kunnen bereiken.

Maar eerst loslaten! Denk ver terug, als dit mogelijk is, en jullie ouders zullen dat vanaf jullie geboorte verteld hebben; je was puur en je had nog geen verstand nodig. Zover hoeven jullie niet terug te denken. Maar als je terugdenkt aan je jeugd; als je door de jaren heen terugdenkt aan wat je wel en niet hebt gedaan; of je eerlijk bent geweest tegen iedereen en hoeveel kwaad je hebt gedaan. Soms heb je met één woord een mens ellende gebracht; maakte hem ongelukkig zonder dat je er zelfs maar aan dacht. Het gebeurde gewoon. Een teken dat je toch veel kwaad had opgenomen, en het kwaad bewoog je mond om het woord te zeggen, wat gevaar betekende voor je naaste.

8

Maar er is nog zoveel meer te zeggen. Ik laat dat aan ieder persoonlijk over om erover na te denken; door nu orde op zaken te stellen; door ook de waarheid te vertellen en ook schuld te bekennen en te zeggen: „Ja! Ik was vroeger niet zo. Ik heb zoveel slechte dingen gedaan zonder het te willen. Ik was te zwak en werd hiertoe geleid door de slechte kant, door een persoon, die besmet was met het kwaad. Maar dat herken ik allemaal. Ik weet! En nu weet ik ook dat ik nog veel goede dingen te doen heb, om dat te worden, dat ik het waardig ben, en dat God, mijn Vader, mij hoort!” Ja vrienden, zo meditatief zouden we moeten zijn.

En dan kunnen we ook de geboorte van Christus begrijpen; dan zullen we weten waarom God zijn Zoon naar ons heeft gestuurd; dan zullen we het allemaal veel, veel beter begrijpen. Maar zolang iemand nog niet vrij is – hoeveel, veel van onze medemenselijke zijn niet vrij. Er is geen mens zonder zonde. Er is geen mens die niet heeft gezondigd. Maar als hij tenminste eerlijk tegen zichzelf zou zijn en zou toegeven – je hoeft het me niet te vertellen; een naaste hoeft u het ook niet te vertellen – reken af met jezelf; met jezelf in het reine komen: „Ja, ik was een schurk. Dat had ik niet mogen zeggen; dat had ik niet mogen doen!”, en dan is het goed. Erkenning is de beste weg naar verbetering. Hoe vaak heb ik jullie niet gezegd: Mens erken jezelf; mens ben meester over je lichaam!

Zegt jullie dit niets? Daar ligt toch het hele leven, daar moet de mens het eerst beginnen. En hij moet zich eerst zelf erkennen, voordat hij in staat is verder, vooral het Goddelijke te herkennen. Wanneer hij zichzelf heeft herkend, dan weet hij, wat voor een wonderbaarlijk lichaam hij heeft; dan weet hij dit ook correct te gebruiken en dan weet hij de Goddelijke Kracht in zich op te nemen; dan weet hij zijn lichaam zo te leiden; dan weet hij zoveel goeds op te nemen, dat hij zoveel heeft om aan zijn

naaste te kunnen geven en nog zoveel meer.

Niemand zal God kunnen herkennen; niemand zal iets weten over de geboorte van Christus, als hij niet eens iets over zichzelf weet; als hij niets van zijn leven weet. Dan staat hij daar als een (*Bruno Gröning beweegt waarschijnlijk een asbak*), als een dood voorwerp. Dat is materie. Het is gemaakt door een mens, die een geest is en een lichaam bezit, die de gedachte had: „Ik ga iets creëren; jij rookt – ik zal een asbak maken!”

Maar zo zijn er veel dingen, beste vrienden, niet alleen asbakken. Jullie hebben zoveel in jullie woonkamer en jullie zien veel, veel meer dat jullie vandaag nog niet kunnen bezitten; daarom, omdat jullie er niet in slagen dit allemaal te creëren, om hiervoor de middelen te hebben. Maar er zijn zoveel prachtige dingen die mensen handen hier echt hebben gecreëerd. Zij wisten hoe ze hun lichaam op de juiste manier moesten gebruiken; maar moet dat alles zijn? Wordt het lichaam dan volledig benut? Is dat allemaal voldoende, wanneer iemand van zichzelf zegt: „Eten en drinken houdt lichaam en ziel bij elkaar!” En hij mompelt tegen zichzelf: „En als ik alleen maar eten kan, dan heb ik alles!”

9

Nee, vrienden, dat is niet alles; dat is niet de volledige voeding; dat is alleen maar het lichaam in stand houden. Ook daar heeft God aan gedacht, door ons zoveel van zijn vruchten te geven. Hij gaf ons de zaden, wij zaaiden ze – nee, ze waren voorhanden. We hebben de grond – zijn grond- alleen maar bewerkt en dus groeide deze vrucht en vermenigvuldigde zich, en wij oogsten en kunnen ons hieraan laven.

Maar is dat dan alles? Nee, vrienden, wij hebben nog veel meer nodig, veel meer; vooral een gezond verstand, zodat de mens ten opzichte van zichzelf verstandig is. Als dat zo is, dan zal hij ook tegen zijn naaste redelijk zijn of zal hem tenminste tot rede brengen; hij zal het uitleggen. Ja dan weet hij al wat. Hij weet, dat hij redelijk is; hij heeft het gevoel dat mensen niet zijn zoals hij, zegt altijd dat hij is zoals hij is en stelt ook de vraag: „Waarom ben ik zo? Waarom zijn de mensen niet zo? Waarom zijn ze anders dan ik?” Maar er is veel meer te zeggen, beste vrienden.

Maar vandaag denken we aan het belangrijkste! Vandaag, vanaf vandaag gaan jullie je echt bezinnen op je eigen ik, dat wil zeggen op jezelf. En echt reflecteren: terugdenken aan alles wat je hebt gedaan. Het is hetzelfde als wanneer jullie biechten; wanneer jullie iemand hebben gevonden, waarbij jullie je hart bevrijden van alles, wat jullie tot nu toe heeft geplaagd. Maar dat moeten jullie nu zelf gaan uitzoeken; jezelf bevrijden; en je voorbereiden op het Heilige Feest en...God onze Vader, wil ons ook geschenken geven (ik heb het al drie keer gezegd).

En mensen nemen het Geschenk nooit – zelden - aan; ze denken er niet aan. Zij hebben het gewoon niet geweten.

Als jullie het liedje zingen: „Stille Nacht, Heilige Nacht!” – alleen dat ene liedje, beste vrienden, wat zegt je dit? Zit er waarheid in? Jullie hoeven niets over Christus te weten, over de geboorte, over wat dan ook; zing gewoon dat ene lied. Hier zit alles in. Er zijn meer van deze liederen, die wij bij dit Heilige Feest zingen. En we kunnen echt van het leven genieten als we de inhoud maar hebben herkend. Ik weet, dat jullie het kennen van kinds af aan. Ik hoef het jullie niet op papier voor te leggen (*hij ritselt met papier*) nee, jullie kennen het. Dit is ook het gemakkelijkste. Het is ook een macht der gewoonte geworden: „Ik ken het, ik kan het zingen!” Maar wat houdt dit lied in? Hebben jullie hier al eens over nagedacht? Ik geef jullie een goede raad, beste vrienden: zingen jullie alsjeblieft nu samen dit lied: „Stille Nacht, Heilige Nacht!” Dan hoef ik daarna niets meer te zeggen; dit lied omvat alles. – Zing!

10

(Alle aanwezigen zingen samen het lied „Stille Nacht, Heilige Nacht!”.)

Stille nacht, heilige nacht
Alles slaapt, sluimert zacht
Eenzaam waakt het hoogheilige paar
Lieflijk Kindje met goud in het haar
Sluimert in hemelse rust
Sluimert in hemelse rust

Stille nacht, heilige nacht
Zoon van God, liefde lacht
Vriend'lijk om Uwe God'lijke mond
Nu ons slaat de reddende stond
Jezus van Uwe geboort'
Jezus van Uwe geboort'

Stille nacht, heilige nacht
Herders zien 't eerst Uw pracht
Door der eng'len alleluja
Galmt het luide van verre en na
Jezus de redder ligt daar
Jezus de redder ligt daar

11

(Bruno Gröning gaat verder)

Beste vrienden, hoe vaak hebben jullie het gehoord; en hoe vaak hebben jullie dit lied gezongen – veel mensen hebben het afgedaan door te zeggen: „Dit is een kerstlied; dat zorgt voor een kerstsfeer en dat zing je alleen met Kerst!”.

Wie is zich gaan bezinnen op dit lied, op ieder woord, wat betekent het voor hem en voor ieder mens? Of willen we het ook zo afdoen en zeggen: „Dat is een kerstlied; ja dat hoor je!” Ik denk het niet.

Laten we precies zijn en dit liedje alleen maar volgen. En beperk je vandaag alleen maar, dat wil zeggen, in deze kersttijd, tijdens dit inwijdingsfeest, alleen maar op dit ene, ene liedje en lees elk woord aandachtig!

Alles is zo dicht bij ons, en de meesten onder ons schudden het gewoon van zich af. Jullie leerden het van buiten, daar opgenomen (*wijst naar het hoofd*) maar niet hier (*wijst naar het hart*). Ik weet, vrienden, jullie willen wel.

En juist omdat ik dit weet, dat jullie het echt in je wilt opnemen, daarom ben ik ook op dit uur gekomen. Ik ben hier op tijd. Jullie hebben nog vele uren tijd. Maar dat is precies waarom ik ben gekomen, omdat ik het weet, en daarom is mij geen weg te ver en geen weer te slecht. Dat is niet erg; dat maakt me niets uit! Ik moet hier gewoon zijn, en ik moet jullie er echt toe leiden, om alles wat je van buitenaf wordt gegeven, *hier* in jullie hart op te nemen.

Dan zullen jullie het goede gevoel hebben, en dan zullen jullie een veel hogere en grotere kennis bezitten. Dan kunnen jullie dit alles begrijpen, dat wil zeggen, je eigen leven; daarvoor, waartegen mensen gezondigd hebben, dat moeten wij weer goedmaken, waartegen wij gezondigd hebben, moeten wij tevens goedmaken. Zoals een kind in het ouderlijk huis vooraf – voor zo'n feest, ook voor de eigen verjaardag of voor de verjaardag van de Heiland – het zal heel braaf zijn, en daardoor krijgt het dan hier van de aardse vader: de geschenken en de beloning.

Ja, beste vrienden, hoeveel moeten we nog goedmaken! Wij moeten ook dat goedmaken wat onze medemensen slecht hebben gedaan of niet?

Vergelijk maar eens – neem je eigen gezin – laten we zeggen een gezin van vijf: vader werkt, moeder zorgt voor het gezin; dan blijven er drie kinderen over. Een van deze drie kinderen is ondeugend en vernietigt alles waar de vader en de moeder moeizaam voor hebben gezorgd. Alles, wat de vader heeft aangeschaft...

(Op dit punt breekt de band af.)